

Efter Påske — 3

1 Påskemorgen slukker sorgen,
slukker sorgen til evig tid.
Den os har givet lyset og livet,
lyset og livet til dagning blid.
Påskemorgen slukker sorgen,
slukker sorgen til evig tid.

2 Redningsmanden er opstanden,
er opstanden i morgengry.
Helvede græder, Himlen sig glæder,
Himlen sig glæder ved lovsang ny.
Redningsmanden er opstanden,
er opstanden i morgengry.

3 Sangen toner, vor forsoner,
vor forsoner til evig pris.
Han ville bløde for os at møde,
for os at møde i Paradis.
Sangen toner, vor forsoner,
vor forsoner til evig pris.

4 Englehære budskab bære,
budskab bære med lovsang ny,
flyve så fage, frem og tilbage,
frem og tilbage: til grav, til sky.
Englehære budskab bære,
budskab bære med lovsang ny.

5 Bødt er brøden, død er døden,
død er døden i Paradis.
Nu ligger graven midt i Guds-haven
midt i Guds-haven til Jesu pris.
Bødt er brøden, død er døden,
død er døden i Paradis.

6 Mørket græder, engleklæder,
engleklæder de er som lyn.
Om end bedrøvet smiler dog støvet,
smiler dog støvet ved engle-syn.
Mørket græder, engleklæder,
engleklæder de er som lyn.

7 Favrt i skare op vi fare,
op vi fare fra grav i sky!
Tungerne gløde, Herren vi møde,
Herren vi møde med lovsang ny.
Favrt i skare op vi fare,
op vi fare fra grav i sky!

N.F.S. Grundtvig 1843

Mel.: norsk

1 Med thomaskravet står vi her,
med tvivlens skæl for øjets skær -
langfredags angst i mindet.
Du kender, Gud, vor splittethed,
vor længsel mod dit lys, din fred
og kulden dybt i sindet.

2 Vi tror på det, vort øje ser:
det kendte, sikre - intet mer -
en jordfødt, bundet viden.
Du under os en evighed,
et liv, som ingen grænser ved;
men dage dør i tiden.

3 I dybet under stenet jord
må tjørnen søge vandets spor
med blinde, hvide rødder.
Vi famler skræmt i gravens skød,
men ser kun naglegab og død
og sår på dine fødder.

4 Da kommer du igen til os
- hver lukket dør, hver tvivl til trods -
med ord, vi kan fornemme.
Bag det, som vore øjne ser:
lidt vin, lidt brød - og intet mer!
dér hører vi din stemme.

5 Her er det tunge glædesbud,
hvis pris, min Herre og min Gud!
til bunds du selv kun kender.
Her får du for dit liv, dit blod
min thomastro, mit svage mod
- og gir mig dine hænder.

Joh 20,24-29

Lisbeth Smedegaard Andersen 1988.K.L. Aastrup 1961.

Mel. Genève 1551.